

KEMAL SAYAR

Beni Sessiz de
Sevebilir misin?

BENİ SESSİZ DE SEVEBİLİR MİSİN?

Kemal Sayar

SESSİZ

sessiz oturabilir miyiz seninle
aramızda yaprakların hışirtısından
ve ceylanların hayata çıkışından
başka bir ses olmadan

beni sessiz de sevebilir misin
yağmur almış toprağı
ve üşüyen kâinatı dinlerken
araya dünya sözleri karışmadan

biliyor musun çekirgelerin
unutulmuş ülkelerin
kahrından kuruyan nehirlerin
diliyle konuşabilirim seninle
duyabilirim seni hiç konuşmadan

kalbinin atışlarını duyabilirim
içinde bir yaz gezmesine çıkan çocuğu
ve dudağın en uzak sokağında
biriken dilini hayatın
sökebilirim, öğrenebilirim
sözcükler bağırırlar klaksonlar
ona karışmadan

ay sesiyle, gün sesiyle, gül sesiyle
tırmanırım kalbinin tepesine ve işte
zakkumların diliyle konuşabilirim seninle
rüzgârın ve acının bildiği dilde
acelesiz, hiç yarışmadan

sessiz oturabilir miyiz seninle

MELEKLERİ ÜRKÜTMEDEN SEV

Ey gönül! Şimdi sorarım sana, hangi aşk daha büyüktür?
Anlatılarak dile düşen mi, anlatılmayıp yürek deşen mi?
Şems-i Tebrizi

‘Sessizlik sır saklamaz’ diyor Uriah Heep bir şarkısında.
Kalamış’ta aşk yorgunu bir dostumla sohbet ediyoruz.

Cep telefonu vızırdayıp duruyor. Sevgilisinden birbiri ardına, mermi gibi, hüzünlü mesajlar. Kaza okları yüreğine saplanan o kocaman adam, acı ve tereddüt içinde kıvranıyor.

Aşk artık gürültücü. Aşk ruhunda dinlendiren sevgililer yok, ortalığı telaşa vermek, yakmak, yıkmak, kırmak istiyor aşk. Yok olurken yok etmek istiyor. Eskinin sessiz ve içli âşıkları nerede şimdi? Aşkını içinde bir ateş gibi gezdiren, ‘yaktığımdan daha büyük ateşlerde yandım’ diyen o mahzun sevgililer.

Onları çıkardıkları sestten değil, ruhlarının üzerinde gezinen sessizlik halesinden tanıyabilirdik. Onlar içe çekilir, içe doğ-

ru derinleşir, varoluşun kemikleri yakan ıstırabıyla sarhoş olabilirlerdi.

Günümüzün aşkları görünmek istiyor. Kıyıda köşede gizlenmek istemiyor, bilinmek, ilan edilmek, ses çıkarmak istiyor. Özlemek istemiyor âşık, hemen kavuşmak istiyor, sevdiğini her an kapsama alanında tutmak, hapsedmek, boğmak istiyor. Aşk, beklemeye tahammül etmiyor.

Âşık sevmek değil, sevilmek derdinde. Sevilsin, şu karanlık dünyada kendisine bir ışık dehlizi açılsın, sevmeye değer olduğunu biri ona söylesin istiyor. Yücelmek için yüceltiyor, sevilmek için seviyor. İstiraba tahammülü yok, yanmaya gelemiyor, varlığını alevde eriten bir pervane yerine kandile sitem okları yağdıran bir pervane olmayı yeğliyor. Gürültü yapıyor. 'Ne olur beni sev!' diye ulu orta bağırıyor, sessiz bir ağlayışla yapılmadığı için bu çağrı, masum bir yakarı olmadığı için ötelere yankı bulmuyor.

Aşk artık sessizliğe katlanamıyor. Âşık sanıyor ki ne kadar ses olursa o kadar iyi anlaşacak, çıkardığı sese karşılık bir ses istiyor, iniltisine bir iniltiyle cevap verilsin istiyor. Oysa fazladan sarf edilen her kelime, oluş çabasıyla sınanmamış her söz, sevgiliyi sırlar mağarasına daha çok çekilmeye mecbur ediyor. Fuzuli sözler aramıza sırlardan bir duvar örüyor. Oysa âşığın feryadı susuşunda gizlidir. 'Ancak söylenemeyen aşk aşktır' diye yazmıştı Blake. O asırlar öncesinden seslenen Mevlâna'yı yankılar gibiydi: 'Dil, kelimeler pek çok şeyi açıklar ama aşk, üzerine kelimeler düşmediğinde daha berraktır.'

Sessizlik bütün asaletiyle hayatımızın her cephesinden geri çekiliyor. Ruhumuzun kıyılarını döven ses dalgaları bize ne bir özlem duygusu ne de bir kavuşma heyecanı bırakıyor. Hız ve gürültü, sonunda aşkın yüzlerce yıllık anlamını da yutuyor.

‘Elimden gelse hiç konuşmazdım’ der Konfüçyüs. ‘İyi ama o zaman nasıl anlatacağız insanlara?’ diye endişe eder öğrencileri. ‘Göğün kendisi konuşuyor mu?’ diye devam eder üstad. ‘Ama dört mevsim pekâlâ birbirini izliyor ve bütün varolanlar çoğalıyor.’

Göğün ve aşkın konuşmaya ihtiyacı yok.

Halden bilene ihtiyacı var. Hali okuyabilene. Halden anlayabilene.

Oysa günümüz aşkları nasıl da bağırır: ‘Beni sev! Beni sev!’ Gerçek aşk sevilme ihtiyacının üstündedir, talep etmemeyi de bilmektir. Aşkın hakikati, âşığın susuşundadır, çektiği çilede, düştüğü çöldedir.

Gönle düşen, dile düştüğünde bazen yere düşer. ‘Sevdiğimi söylemez isem, sevmek derdi beni boğar’ diyen Yunus’a ne demeli o halde?

Söylemek hep kelimelerle olmaz ya sevgili dost, hal de söyler. Gönülde olanı yere düşürme.

Sessizce sev. Usulca. Kâinatı telaşa vermeden.

Melekleri ürkütmeden sev.

YETER Kİ SEV

‘Yaşamak, ıstırap çekmektir’ demişti Schopenhauer ve Nietzsche.

‘Yaşamak sevmektir’ demişti St. Augustine. Sevmek, orada olmaktır. Sıradan olanda sıra dışını bulmaktır. Sevmek vermektir, affetmektir. Almaktır. Bırakabilmektir. Yanılsamalardan özgürleşmektir. Leyla’dan geçmektir sevmek.

Her şey solar, varlık zeval bulur. Şeylerin gelip geçiciliğidir sevmeyi mümkün kılan. Aşkın gittiği her yere ıstırap da gelir. Bütün maneviyat ve dinler insanın içindeki o temel ve içsel gerilimi çözmek ister: Aşk ve ıstırap arasındaki gerilimi. Bu gerilim, bağımlılığın ötesinde bir yerde, özgürlüğü bulma ümidimizi de ifade eder. ‘Döküp varlığı gitmektir, adı aşk’ diyor Eşrefoğlu Rumi.

Aşk ile, seni dünyaya rapteden bağlardan arın. Yeniden doğmak için öl, olmak için sev.

Sevmeye kendinden başla. Kendini sev ki ötekini de sevsin. Kendini bil, kendini kabullen, kendini sev. Önce kendi içinde bir yolculuğa çık, seni bulunduğun yerden daha öteye taşıyacak iç kaynaklarını keşfet. Gösterdiğin çabayı, ilerleme ve niteliği fark et.

Kaç zorluğu yendin, kaç savaş kazandın, kaç yenilgiden iyileştin, bak. Kaç kez düştüğün yerden doğruldun. Önce insana kıymet ver, kendi nefsindeki Hz. İnsan'ı bul. Kendini dinlemeyi, kendine saygı duymayı ve sevdiğinde, işitildiğinden ve saygı duyduğundan emin olmayı öğren.

Kendini tevazu ve saygınlıkla sev, değişmeye, tekamül etmeye hazır olarak. Seni Yaratan'a yakınlaşmak için önce kendini sev, nefsin heva ve heveslerinden özgürleş. Bakış, arzu ve niyetini ıslah et önce. Aşkın köle pazarında satıl da ego ve arzularına köle düşmeden sev kendini. Sev ve olmak istediğin kişi olmaya doğru hamle et.

Her yeni günde şaşırarak sev hayatı. En aşına ve sıradan olan şeyde bile sıra dışı bir şey bulacak gibi sev. Bakmayı öğrenmek, sevmeyi öğrenmektir. Aslında tersi de doğru: Sevmeyi öğrenmekle de bakmayı öğreniriz. Anlamak için sevmek gerek. Varlık senden keşif bekliyor, haydi kalk.

Niceliği çoğaltacağına niteliği yoğunlaştır. Aşkı yeniden icat edercesine sev. Dünyayı ürkütmeden sev, aşkı gürültüye boğmadan sev. Sevmeyi bilene her şey konuşur: Bir bakış, bir ifade, bir duygu, bir yara, bir yokluk, bir sessizlik. Yargılamadan dinle, yargılamadan sev. Hatta yargılasan bile sev ki hakiki sevgi, budur belki.

Yeter ki sev.

